

Нина Анчева

НА 50 ПРЕВЪРНАХ ХОБИТО СИ В ПРОФЕСИЯ

„Може би не трябва да търся работа, а сама да си я създам“, казва си българката, която от 27 години развива научна кариера в Италия, загубвайки мястото си в университета в Триест. И вади от „чекмеджето“ юношеското си увлечение по козметиката

Текст **Райна Дамяни**
Фотография **Личен архив**

„Всяка несполука носи в себе си семето на равна по размер или по-голяма полза“, тази мисъл на вдъхновителя Наполеон Хил си повтаря Нина Анчева през петте години изследвания и тестове, които извършва до появата на първите си козметични продукти. Те са изцяло формулирани и произведени в Италия в сътрудничество с Фармацевтичния факултет на Университета в гр. Триест. Производството тя успява да реализира в Болоня. Бутиковата козметика е вдъхновена от символиката и посланията на богинята Нинана. Българката успява да съчетае най-новите научни постижения с богатите на биологично активни вещества растителни екстракти и да създаде високоефективна и безопасна козметика. Канят я в Института по гещалт психотерапия в Триест в групите за подпомагане на безработни, за да разказва своята лична история, с която да мотивира загубилите работа. Ето как тя я разказа за читателите на DIVA!

Нина, да започнем от заминаването ти за Италия. През 1993-та, когато бях млад научен сътрудник в Института по органична химия с център по фитохимия към БАН, дойде предложение на Университета в Триест,

който отпуска 4 стипендии за млади научни работници от Източна Европа. И аз като на майтап, сигурна, че няма да ме изберат – от цяла Източна Европа точно пък мен ще изберат! – кандидатствах. До този момент никога не бях излизала от България, не знаех италиански, с английския се оправях горе-долу на професионално-техническо ниво, но не можеше да се каже, че го знаех. Шокът беше голям, когато ми се обадиха от Италия да ми кажат, че съм одобрена. Не се зарадвах, напротив, толкова се уплаших, че бях на ръба да се откажа. Накрая реших, каквото и да става, ще пробвам въпреки страха. Винаги мога да се откажа, но втори такъв шанс може и никога повече да нямам. И така започна всичко, без да е планирано предварително, а и трябваше да е временно, само за една година, а ето вече 27 години съм в Триест – с малки прекъсвания, тъй като една част от доктората си правих в университета там, а другата в БАН - София.

Всичко дотук звучи като сбъдната мечта, но защо остана без работата си? Просто работех с временни договори, както и всички мои колеги, италианци или не. Бяхме платени не от университета, а от външни проекти и фондове. И в един момент останахме без

финансиране и не само аз, а и други като мен на временни договори, кой по-рано, кой по-късно, останахме без работа. В този период нямаше свободни места в университета за постоянна работа, или някой трябваше да напусне, или да излезе в пенсия, или в най-лошия случай да напусне този свят. Бях прехвърлила петдесетте. Нямах никаква идея какво ще правя отпък насетне. Бях обезверена и отчаяна, налегната от мрачни мисли като повечето жени на моята възраст, изгубили работата си. Тогава реших, че трябва да се занимавам с нещо, което да ме разтоварва и да ме отвлеча от депресивните мисли, докато взема някакво решение. Това за мен бяха двете ми хобита

Нина Анчева е инженер-химик, доктор на химическите науки (PhD) с над 30 години научен опит в областта на фармацевтичната химия и приложената биохимия. Професионалната ѝ кариера се развива в български и в международни научноизследователски институти: Катедрата по органична химия към СУ „Св. К. Охридски“, Институт по органична химия с център по фитохимия към БАН, Международен център по генно инженерство и биотехнология (ICGEB), Area Science Park, Италия, Катедрата по биохимия към Университета в Триест.

Нина открива своето призвание след 27 години в научната сфера

ди, ДНК, серамиди, натурален витамин Е, стабилизирани витамин С, хиалуронова и липоева киселина, коензим Q10, биофеноли от органично червено грозде и други стандартизирани екстракти, както и натуралните масла от арган, жожоба, кокос, бяха внимателно подбрани, за да действат синергично, т.е. да подсилват взаимно ефекта си. А наличието на ефективни преносни системи пък улеснява допълнително тяхното навлизане по-дълбоко в дермата и оттук по-лесното им усвояване.

Доколкото знам, ти си и медиатор на хора в подобна на твоята ситуация... Участвах в един проект за насърчване на заетостта към Института Гещалт в Триест, финансиран от частни лица и подкрепен от местни администрации, включително и от общината в Триест. Той предвиждаше създаването на групи за самопомощ, в които да обучават безработните как да търсят или да създават работа. Голямо значение отдавах на вътрешното състояние и нагласа, на положителната настройка, на духа. Точно с тази цел ме бяха поканили да участвам в проекта, за да разкажа историята си и да вдъхна оптимизъм както на загубили работата си жени на моята възраст, така и на много млади хора, току-що завършили. Бях живият пример, че никога не е късно човек да поеме успешно по нов път независимо от годините и ситуацията. За мен най-голямата отплата бе да гледам как светва угасналият поглед на хората, докато слушаха разказа за моя жизнен път, за моите падания и ставания, за това, че никога не е късно да започнеш отначало...

В тези кризисни времена най-важното е да поддържа-

Университетът в Триест, в който Анчева поставя началото на своя козметичен бизнес

– рисуването и козметиката. Редувях ги. Няколко дни рисувах, няколко ходех в лабораторията по козметология във Фармацевтичния факултет към Университета в Триест, когато нямаше упражнения със студенти, и се развихрях на воля. Тук, както и с рисуването, губех реална представа за времето. Това беше за мен някакъв вид медитация. Тогава не си представях, че един ден моето хоби ще се превърне в моя професия.

Откога козметиката ти е хоби? Като тинейджърка си бях направила „домашна лаборатория“, тъй като се увличах по химията, имах комплект „Млад химик“, с който си правех домашните експерименти и за малко да подпаля кухнята. Освен това ми беше интересно да изучавам билките, да правя водни извлекци от наличните в нашата градина цветя и билки, аз съм родена и израснала на село. Получените извлекци използвах за направата на лосиони и маски за лице и коса. Именно заради тази моя страст избрах да уча химия във ВХТИ - София, специалност „Органичен синтез и фармацевтична химия“. Но след това животът или съдбата ме отведе в различна посока, научноизследователска дейност в областта на биохимията и фармацевтичната химия. Но ако не бях останала без работа, онова мое юношеско увлечение щеше да си остане заключено завинаги в „чекмеджето“ на времето. Както казва великият Наполеон Хил: „Всяка несполука носи в себе си семето на равна по размер или по-голяма полза.“

Беше дошъл подходящият момент да сбъдна мечтата си и да създам собствена бутикова серия от козметични продукти, влагайки всичките си познания на учен, натрупани през годините. Успяхме да съчетаем най-новите постижения с богатите на биологично активни вещества растителни екстракти и да създадем иновативна, високоефективна и безопасна авторска козметика, щадяща както кожата, така и околната среда, с нежна консистенция и аромат. Вложените ценни природни и биотехнологични вещества като стволови клетки, пепти-

ме висок духа си и да не униваме. Много са начините за справяне с тези негативни състояния – разходка сред природата, пътуване до непознати места, хубава зареждаща музика, разговор с приятел, срещи с положително мислещи хора, хоби... Едно от най-добрите анти-депресивни „лекарства“ е творчеството. Това беше и моето „хапче“, когато останах без работа.

Кой беше до теб тогава, на кого се опря? Благодарна съм на съдбата за невероятните хора, с които ме среща по пътя и продължава да ме среща, на моето семейство, на моите приятели, на проф. Дарио Войнович от Университета в Триест за подадената ми ръка в най-трудния период, когато бях останала без работа. Той беше човекът, запалил отново страстта ми към козметиката, той беше този, на чиито лекции и упражнения ходех заедно със студентите му, този, който ми даваше ключа от лабораторията, за да правя първите си експерименти. Благодаря и на моите най-близки приятелки, които ме насърчиха и ми дадоха куража да се впусна в тази нелека авантюра. Не мога да пропусна и най-важния човек в моя живот, който повече от 20 години е до мен, мой колега, приятел, любим, партньор в живота и в бизнеса. Венци се притеснява да говоря за него, защото е скромен и несуетен мъж... Думите, за съжаление, не могат да обхванат цялата гама на моите чувства, да предадат моята благодарност и признателност за неговата искрена любов, всеотдайност и подкрепа.

Какви са най-ценните уроци на живота, които си получила? Ами той целият ни живот е низ от уроци. И ако след всяка несполука или провал успеем да затворим вратата към миналото, към самосъжалението, огорчението и обидата и извлечем поука, да видим семето на ползата, то тогава можем да превърнем нашите грешки или несполуки в благополучие. Когато животът ни поднесе лимон, трябва да успеем да си направим лимонада, а не да се мръщим и да се инатим. Да следваме знаците на съдбата, да следваме „Белия заек“ като Нео във филма Матрицата. Знаем, че е по-лесно да се каже, отколкото да се направи, но не е невъзможно. ①

Книги за умни читатели на www.listbooks.bg

